

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Ami nincs, de lehetne*

Forrás: *Magyarország*

Osztályozás

Tárgy 308

Hely

Idő "1924"

Személy

Helyszám

308

1924

Székesfővárosi háziinyomda 1923

Ami nincs, de lehetne *Bp*

Miért nincs, ha pénz sem kell hozzá, csak szükség van rá? — Pesti anziksz, Pestről—Pestnek

(A Magyarország tudósítójától.) Csak akkor vesszük észre, amikor találkozunk velük. Dühöngünk, átkozódunk, elkeseredünk, vagy mulatunk azok felett, amik — hiányzanak. Ami nincs. Ami jó volna, ha lenne és megfordítva, jó lenne, ha volna... Mi hiányzik a pesti embernek? Sok, nagyon sok, ami *ép úgy meglehetne, mint ahogyan nincs meg*. Nem a pénzről van szó. Az mindig hiányzik és mindenkinek hiányzik. Soha sincs elég belőle. Van még más is, ami nagyon sokszor hiányzik a pesti embernek s ami miatt sokszor kívánja a világot, az embereket, a városok, saját magát a pokol mélységes fenekére.

Ki tud bélyeget venni a pályaudvarokon?

Notorius Levélíró azt akarja, hogy írása a leggyorsabban jusson el a címéhez. Lezárja a borítékot, felhajt a városban négy trafikot és *sehol sem kap bélyeget*. Kimegy a pályaudvarra. A levelet ügyis a mozgó-postába dobja be, majd az állomás valamelyik árusával megpróbálkozik a bélyegvásárlással.

És megindul a hajsza. Virágot, csokoládét, savanyú cukrot, levelezőlapot, azt kap, amennyit akar. Válogathat. Ha a trafikhoz megy, már messziről hangzik feléje a szíves invitálás:

— Milyen cigarettát parancsol...

— Bélyeget könyörgöm.

— Ja bélyeg? Az nincs. *Majd holnap.*

Holnap. Mindenütt ez a válasz. Közben a *vonat már indulófélben van*. Mit csináljon. A főposta messze van. Ha percekben belül nincs bélyeg, lekésik a levél. Vagy ő vonatról.

Órákon belül sincs bélyeg. Holnap, holnapután sincs. Aki utazik és levelet akar írni, aki nem utazik és gyorspostát akar, az menjen el valamelyik kültelki fiókpostához. Ez a legbiztosabb és a legrövidebb eljárás.

Közlekedés akadályokkal

Megint a villamos. Napjában legalább százszor és pár helyen látni, hogy javítják az úttestet. Neki áll *néhány szál ember*, felszedik a kövezetet és napo-

1924. 8. 8.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

kig, hetekig eldolgozgatnak egy helyen. A kocsik közben természetesen közlekednek.

De hogyan! Minden öt lépésnél beleütözik a vezető két, három dolgozó munkásba. A csengő csattog, csilingel. Nyikorognak a kerekek a fékezéstől: az a háro member a világ legártatlanabb nyugalmával dolgozik tovább mindaddig, amíg a *villamos egészen meg nem áll*. Ezt már észreveszik és szép lassan kikecmeregnek a sínek közül.

Az utas méltatlankodik

— *Rettenetes! Hiszen gyalog sokkal hamarabb odaértem volna!*

— Mit csináljak, kérem, — kesereg a kalauz — ha jön a kocsi, akkor sürgős a munkája. Tessék. Most, hogy elkerültük, nézi — *hogyan szalad a kocsi...*

Csakugyan. A munka most nem sürgős. Az elsuhanó villamos után bámul a munkás. Jön a következő kocsi és már újra sürgős a munka, egészen addig, míg a villamos egészen meg nem áll...

Nyaryl a kultúra is

Ez nem érdekes. Ez igen egyszerű valami, csak *nagyon szomorú*. Most, hogy a kánikula ölelésében fuldoklik Budapest, gondolt egyet a *fővárosi könyvtár és egy hónapra bezárt*. Július elejétől augusztus közepéig.

Éppen most. Kultúra ide, kultúra oda. Becsukták ajtóikat és most két hónapig az egyszerűbb, szegényebb közönség olvashat, amit akar, csak könyvet nem. Vakációznak a diákok. Fürdés, kirándulás után mit csináljanak? Könyvet akarnak olvasni. De hogyan? Honnan szerezzenek olvasnivalót? Budapest 90%-a itthon nyaryl. Pénze nincs. De szórakozni akar és hányan, de hányan szeretnének könyveket olvasni!

A könyvtárak zárva vannak, itt áll egy kultúrára éhes tömeg és egész határozottan megállapítható, hogy a könyvkölcsönzők elszalasztottak egy jó — *üzletet is...*